

ECOURI DIN LUME

CUPRINS

Povestea lui Aliman, feciorul lui Verde Împărat

2

Păcală, argat la popa

22

Punga neguștorilor

38

Cine e mai mare?

40

Ulciorul cu galbeni

44

Păcală și Tândală

48

Concept: Mariu Marin

Poligraf-Design SRL • Chișinău • 2026

Selecție și adaptare: Olga Ivasișin

DESCRIEREA CIP A CAMEREI NAȚIONALE A CĂRȚII DIN REPUBLICA MOLDOVA

Povești populare românești / selecție și adaptare: Olga Ivasișin. – Chișinău : Dorința, 2026 (Poligraf-Design). – 54, [1] p. : des. color. – (Ecouri din lume, ISBN 978-5-36240-457-4). – [500] ex.

ISBN 978-5-36240-458-1.

821.135.1-93

P 88

LBRIS

We know
books

Povestea lui Aliman,

feciorul lui Verde Împărat

Au fost odată, demult, pe tărâmurî îndepărtate, doi veri împărați. Unul avea împărăția spre răsărit și-i zicea Verde Împărat, iar celălalt stăpânea părțile de la asfințit și-i zicea Roșu Împărat.

Încă din tinerețe, de când ajunseseră pe scaunele lor de domnie, cei doi veri nu se mai întâlneau și rareori primeau vești unul de la altul.

Verde Împărat avea trei feciori, voinici ca niște brazi. Când sosi vremea să le facă nunți și să-i așeze la casele lor, veni solie cu carte domnească de la Roșu Împărat. Acesta îl ruga să-i trimită unul dintre feciorii săi să moștenească tronul, căci simțea că puterile îl părăsesc și nu voia ca străinii să pună mâna pe bogățiile adunate de el de-a lungul anilor.

Primind vestea, Verde Împărat îi chemă pe cei trei feciori și îi întrebă:

— Ei, dragii mei, care dintre voi vrea să se ducă să stăpânească tronul?

— Tată, mă duc eu, răspunse feciorul mai mare.

— Mergi cu bine, fiule, și Dumnezeu să te ocrotească, zise Verde Împărat, dându-i binecuvântarea sa.

După ce l-a îmbrăcat împărătește, i-a ales un cal puternic și de încredere, l-a îmbrățișat și i-a urat drum bun.

A mers feciorul de împărat cât a mers, trecând prin păduri și peste câmpii întinse, până când a ajuns la un pod frumos, făcut numai din aur. Cu ochii orbiți de strălucirea lui, nu se mai putea gândi la nimic altceva decât să rupă o bucată din pod, socotind că, la drum lung, tare bine i-ar prinde. Și sărind de pe cal, începu să desprindă bucăți din pod, ascunzându-le în sân.

Dintr-odată, podul se cutremură și se prăbuși, iar în fața lui apără un bătrân, stăpânul podului.

— De ce rupi podul, crăișorule? îl întrebă bătrânul. Podul nu este numai pentru tine, ci pentru toți cei care trec pe aici.

Povestea lui Aliman,
feciorul lui Verde Împărat

Călărețul încremeni pe loc și nu îndrăzni să meargă mai departe. Bătrânul l-a legat iute, apoi l-a mânat cu biciul până la o curte, unde tânărul trebuia să-și ispășească pedeapsa pentru fapta sa nechibzuită.

Trecu o lună, două, apoi trei, și nicio știre nu veni de nicăieri.

— Tată, mă duc eu la Roșu Împărat, spuse feciorul mijlociu, căci fratele mai mare s-o fi rătăcit pe undeva și, mâine-poimâine, se va întoarce acasă.

L-a binecuvântat împăratul și pe al doilea fiu, l-a îmbrăcat în haine împărătești și, dându-i un cal puternic și de încredere, l-a petrecut la drum.

Dar nici acesta nu rezistă ispitei. Ajungând la podul de aur și văzând atâta bogăție, prinse a rupe bucăți din el, pe care le băga în sân și în buzunare. Cu fiecare bucată smulsă, podul slăbea și se clătina tot mai amenințător, până când, în cele din urmă, se prăbuși cu un zgomot puternic.

Îndată apără stăpânul podului, care strigă:

— Ce faci tu, crăișorule? De ce distrugi bunătate de pod? Podul nu este făcut pentru a fi furat, ci doar pentru a fi trecut cu grijă și cu mulțumire.

Feciorul de împărat încremeni pe loc, cuprins de frică, iar bătrânul l-a legat și l-a mânat și pe dânsul la curte, ca să-și ispășească pedeapsa pentru fapta sa nechibzuită.

Așa treceau zile după zile, fără să se audă vreo veste de la fiul cel mijlociu, iar împăratul se cufundă din nou în tristețe și neliniște.

Atunci, feciorul cel mai mic, pe nume Aliman, îi spuse:

— Tată, binecuvântează-mă, să mă duc eu la Roșu Împărat. Verde Împărat clătină din cap:

— Fiule, stai acasă, căci te vei pierde pe drum, neștiut și nevăzut de nimeni.

— Lasă-mă să plec, tată, nu numai că voi aduce vești de la Roșu Împărat, dar voi afla și unde rătăcesc frații mei.

LIBRIS

We know
books

Povestea lui Aliman.
feciorul lui Verde Împărat

Aliman își alege un cal iute, luă bani de cheltuială, haine de schimb și, pornind la drum, merse neobosit zi și noapte.

Când ajunse la podul de aur, rămase uimit de splendoarea ce se arcuia peste prăpastia adâncă. El trecu podul, spunând:

— Ce lucru mareț și frumos a făcut cel care a construit acest pod! Câți s-ar nenoroci și și-ar blestema zilele, trecând prin adâncul prăpastiei, dacă nu era podul acesta!

Aliman dădu bici calului și lăsă în urmă podul de aur.

După ce merse o săptămână și chiar mai mult, ajunse la marginea unui codru, unde se afla un palat înconjurat de un tufiș atât de des, încât nici vântul nu-l putea străbate.

Oprindu-se în fața porții, Aliman bătu cu îndrăzneală.

— Cine este acolo și ce cauți pe aceste meleaguri? întrebă o bătrână dinăuntru.

— Mătușă, primește-mă, te rog, în casa ta să fac un popas, căci drumurile mi-au epuizat puterile, răspunse Aliman.

— Dacă ești om bun, deschide poarta și intră; iar dacă ești om rău, fugi departe și nu te apropia, căci am o cățelușă cu dinți de fier și gheare de oțel, care te-ar răpune pe loc.

— Om bun poposește, mătușă, om bun, spuse Aliman.

Astfel, poarta se deschise, iar Aliman intră în curte. Se închină în fața mătușii, iar cățelușa, simțind că este un om de încredere, începu să se gudure în jurul lui, ca și cum ar fi găsit un stăpân bun.

Bătrâna, văzându-l, bătu din palme și vorbi cu glas apăsător:

— Voinicule, se vede că norocul mi te-a adus la pragul casei mele. De trei zile copiii mei rătăcesc flămânzi prin păduri, iar eu nu am ce să le dau de mâncare. Dă-mi calul tău, ca să-l sacrific și să-i hrănesc.

LBRIS

We know
books

